

væsentlige at indskrænke Forslagene om Valutaforbedring til en Henviisning til Toldændringer, saaledes som et Mindretal i Udvalget har foreslaaet, efter hans og Flertallets Mening vil være at betræde Veje, hvor de tekniske, sociale og politiske Vanskeligheder er saa store, at der neppe kan være Haab om i en nærmere Fremtid at naa et praktisk Resultat. Flertallet henvender dog Regeringens Opmærksomhed paa, at det nuværende internationale Prisniveau paa ikke uvæsentlige Punkter har forrykket Forudsætningerne for Toldloven af 1908, og at de for enkelte Industriers Vedkommende yderligere er skærpet ved den abnorme Valutasituation. Man henstiller derfor, at der skabes Adgang til snarlig at faa dette Forhold forandret. Det ærede Medlem siger her: Vel lader det sig ikke gøre at løse hele Importproblemet ved Ændringer i Toldloven, men paa den anden Side maa han erkende, at Forholdene omkring i Landene er af den Beskaffenhed, at det maa siges at være paakrævet, at der sker en Ændring i Toldloven, og han opfordrer derfor Regeringen til snarest muligt at træffe Foranstaltninger til at faa den nuværende Toldlov forandret, fordi de abnorme Valutaforhold gør det saa at sige til en bydende Nødvendighed. Ogsaa paa dette Omraade har det ærede Medlem nu skiftet Standpunkt. Han har for faa Dage siden været med til at indsende til Regeringen Forslag om, at der ikke skal røres ved Toldloven. Han har altsaa ogsaa paa dette Omraade forandret sin Opfattelse fra 1920, da han sad som Valutaraadsmedlem og skulde give den da nydannede Regering gode Raad. Hans Stillings var fuldkommen klar den Gang. Han siger selv i den Henstilling, som Flertallet gør, at vel er det overvejende Luksusvarer, man foreslaar Importregulering overfor, men det maa paa den anden Side erkendes, at der ogsaa er adskillige Varer paa de Toldlovpositioner, som der her er Tale om at lukke ude eller delvis at lukke ude, som ikke kan komme ind under Betegnelsen Luksus, og han nøjes ikke med, som han i Aftes vilde give det Udseende af, at stille Forslag om, at man blot og bart lukker af, nej, han stiller Forslag om, at der skal gives Dispensation, hvor det skønnes nødvendigt.

Det ærede Medlem Hr. Pinstrup er altsaa med til at stille Forslag om en Importregulering nøjagtig af samme Karakter og Beskaffenhed som den, vi fra vor Side Gang paa Gang har gjort os til Talsmand for. Det ærede Medlem kan

derfor ikke paa nogen Maade med Rette komme her og sige, at vi har svigtet vore Frihandelsinteresser derved, at vi er gaaet med til og har krævet en Regulering af Importen. Forholdene er, naar alt tages i Betragtning, nok saa vanskelige i dette Øjeblik, som de var i 1920. Paa det Tidspunkt, da det ærede Medlem var med til at stille sit meget omfattende, meget vidtgaende Importreguleringsforslag, var der endnu ingen Arbejdsløshed her i Danmark udover den normale. Arbejdsløsheden er først kommet langt senere, og netop denne store Arbejdsløshed, som vi har haft og fremdeles har, er i allerhøjeste Grad et Vidnesbyrd om, at det er nødvendigt nu, som det var i 1920, at træffe Foranstaltninger overfor den Masseindførsel af fremmede Varer, der paa saa mange Maader har været generende, ja, truende for vore Erhverv. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup sagde flot paa sin særlige Maade at sige det paa, at man kunde jo ikke leve af at rulle dyre Cigarer og selv ryge dem eller af at lave dyre Støvler og selv slide Saalerne paa dem. Tror det ærede Medlem, at man bedre kan leve af at købe de dyre Cigarer i Udlandet og selv ryge dem og saa understøtte Befolkningen her, som intet Arbejde kan faa? Eller tror det ærede Medlem, at man bedre kan klare sig med at bestille sit Fodtøj i Udlandet og naturligvis saa ogsaa selv slide det her i Landet og i øvrigt lade Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere gaa ledige, lade Skomagere og Cigarmagere være uden Beskæftigelse? Tror det ærede Medlem, at det er bedre Nationaløkonomi, tror han, at Landet derved bliver bedre stillet? Nej, Forholdet er i begge Tilfælde, hvad enten der er Tale om Tobaksvarer eller Skotøj, det, at selve Raavaren i det store og hele er sat til en international Pris, og det er da indlysende, at ingen i Udlandet vil kunne sælge os den færdige Vare til en saadan Underpris, at vi ikke under alle Omstændigheder kommer til at betale noget for det Arbejde, der er anvendt paa Raavaren. Hvis Forholdet var det, at vi faktisk kunde købe de færdige Produkter til en Pris, der var ringere end Prisen paa selve Raavaren, som vi eventuelt skulde købe i Udlandet, kunde man, forudsat at Varen var af lige saa god Kvalitet som den indenlandske, sige, at Forholdet var saa abnormt, at det i saa Fald rent pengelig set betalte sig at lade Befolkningen her i Landet være uden Beskæftigelse og lade Udlandet betale, efter som Raavareprisen og Arbejds-